

Fire Shakespeare =
sonetter
for tenor-solo

Opus 166

Oversatt av Egil A. Wyller

This music copyright protected
*

Knut Nystedt
2001

Skal jeg deg ligne med en sommerdag?
 Du er mer elskelig, mer fylt av fred.
 Mais sarte skudd forgår i kuldedrag,
 og sommers opple jager raskt av sted:
 Snart stråler himlens øye altfor hett,
 snart blir dens gylne åsyn sløret til;
 og alt som skjønt er, faller fra med ett,
 tilfeldig, eller efter skjebnens spill.
 Men evig blir den sommer som er din,
 dens milde skjønnhet svinner ikke hen;
 og Døden må gi tapt, den går i spinn
 når tid tar form i tidløst linjespenn.
 Så lenge lys gir sikt og blikk kan se,
 vil det ha liv, og du ha liv ved det.

LXXIII

Den tid på året kan i meg du se
 da ingen gule blad mer, eller få,
 skjelver på naken gren før første sne,
 et oppløst kor av sangere så små.
 I meg du ser en slik dags skumring satt,
 der den med solen svinner hen i vest
 før der å fanges av den sorte natt,
 dødens drabant, og settes i arrest.
 Du ser i meg en glød av slik en ild
 som på sin ungdoms aske brenner ned,
 sitt dødsleie, den har satt alt på spill,
 fortært av det den før ble næret ved.
 Du ser det, og det er din edle art
 å elske det enn mer, som tapes snart.

CXXVIII

Når du, min tone, lokker toner frem
 på sprøtt spinett, hvis strenger sitrer søtt
 ved dine fingres fløyelsmyke klem,
 den strenge lek som gjør mitt hjerte bløtt,
 misunner jeg hver tast dens lette sprett
 i føling med det indre av din hånd,
 mens mine lepper, tross innhøstningsrett,
 forskrekket snøres til av blygsels bånd!
 For slik en kildren byttet de med fryd
 sin stilling med hver dansende tangent,
 hvem dine fingre kjærlig slår til lyd
 så de, skjønt døde, svimler himmelvendt.
 Hver fusen-tast, hvis liv er fingerdryss,
 gi dem til den, meg dine leppers kyss.

Shall I compare thee to a summer's day?
 Thou art more lovely and more temperate:
 Rough winds do shake the darling buds of May,
 And summer's lease hath all too short a date;
 Sometime too hot the eye of heaven shines,
 And often is his gold complexion dimmed;
 And every fair from fair sometime declines,
 By chance or nature's changing course untrimmed.⁶
 But thy eternal summer shall not fade,
 Nor lose possession of that fair thou ow'st;^o
 Nor shall death brag thou wander'st in his shade,
 When in eternal lines to time thou grow'st:^o
 So long as men can breathe or eyes can see,
 So long lives this, and this gives life to thee.⁷

⁶ Stripped of gay apparel.
⁷ The boast of immortality for one's verse was a convention going back to the classics. It may be thought to imply not egotism on the part of the poet but faith in the permanence of poetry.

That time of year thou mayst in me behold
 When yellow leaves, or none, or few, do hang
 Upon those boughs which shake against the cold,
 Bare ruined choirs,¹ where late the sweet birds sang.
 In me thou seest the twilight of such day
 As after sunset fadeth in the west;
 Which by and by black night doth take away,
 Death's second self that seals up all in rest.
 In me thou seest the glowing of such fire
 That on the ashes of his youth doth lie,
 As the deathbed whereon it must expire,
 Consumed with that which it was nourished by.²
 This thou perceiv'st, which makes thy love more
 To love that well, which thou must leave ere long.

¹ The part of a church where divine service was sung.
² Choked by the ashes of that which once nourished its flame.

How oft when thou, my music, music play'st
 Upon that blessed wood⁴ whose motion sounds
 With thy sweet fingers when thou gently sway'st^o
 The wiry concord that mine ear confounds,⁵
 Do I envy those jacks⁶ that nimble leap
 To kiss the tender inward of thy hand,
 Whilst my poor lips, which should that harvest reap,
 At the wood's boldness by thee blushing stand.
 To be so tickled they would change their state
 And situation⁷ with those dancing chips,
 O'er whom thy fingers walk with gentle gait,
 Making dead wood more blessed than living lips.
 Since saucy jacks⁸ so happy are in this,
 Give them thy fingers, me thy lips to kiss.

⁴ Keys of the spinet or

⁵ The harmony from the strings that overcomes my ear with delight.
⁶ The keys (actually, "jacks" are the plectra that pluck the strings when activated by the keys)
⁷ Physical location. "State" place in the order of things.
⁸ With a quibble on the sense "impertinent fellows."

Til Bjørn Haugan

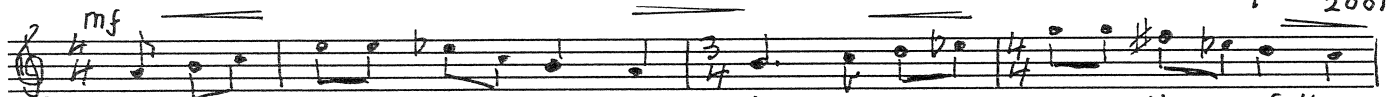
TRE SHAKESPEARE-SONETTER

Oversatt av Egil A. Wyller

Nr. XVIII

Knut Nystedt
2001

$\text{♩} = 69$

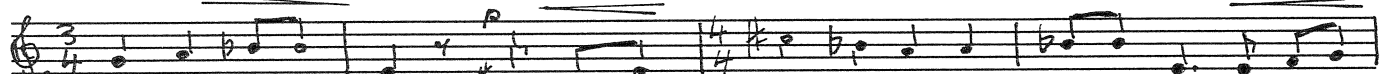
8 skal jeg deg lig-ne med en som-mer - dag? Du er mer el-ske-lig, mer fullt av
shall I com-pare thee to a sum-mer's day? Thou art more love-ly and more tem-pe-

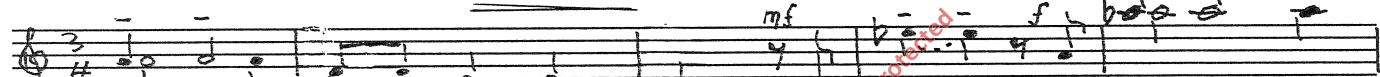
fred. Ma-i's sar-te skudd for-går i kul-de-drag, i kul-de-drag, og
rate: Rough winds do shake the dar-ling buds of May, the buds of May; and

8 som-mer's opp-lett ja-ger raskt av- sted: Snart strå-ler him-lens
sum-mer's lease hath all too short a dale; some-time too hot the

øy-e alt-for hett, snart blir dens gyl-ne å-syn slø-ret til; og alt som
eye of hea-ven shines, and of-ten is his gold com-plex-ion dimmed, and ev'ry

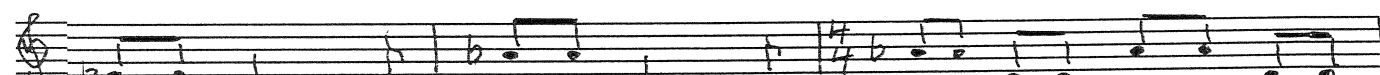
skjønt er, — fal-le fra: med ett, til fel-dig, til fel-dig, —
fair — from fair some-time de-clines: By chance, by chance — or

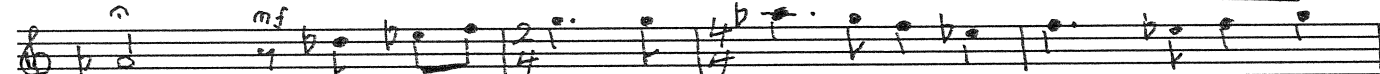
8 el-ler ef-ter skjeb-nens spill. Men e-vig blir den som-mer som er
na-ture's chang-ing course un-erimmed, But thy e-ter-nal sum-mer shall not

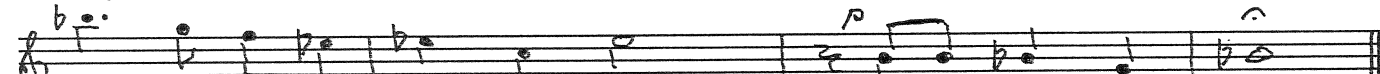
8 din, dens mil-de skjønn-het svin-ner ik-ke her; og Dø-den, Dø-den den
fade, nor lose pos-sess-ion of that fair thou ow'st; nor shall death brag thou wan-der'st —

8 må gi tapt, den går i spinn når tid tar form i tid-løst lin-je-
in his shade, when in e-ter-nal lines, e-ter-nal lines to time thou

8 spenn. så len-ge lys gir sikt og blick kan se, vil det ha
grow'st: so long as men can breath or eyes can see, so long lives

8 liv, og du har liv ved det, du har liv ved det.
this, and this gives life to thee, gives life to thee.

Nr. LXXIII

♩ = 92

Den tid på å-ret kan i meg du se, den tid på å-ret kan i
 That time of year thou mayst in me be-hold, that time of year thou mayst in

mf meg du se da in-gen gu-le blad, in-gen gu-le blad mer, el-ler
 me be-hold when yel-low leaves, or none, yel-low leaves, or none, or few, do

få, in-gen mer, el-ler få, skjel-ver på na-ken gren for
 hang, yel-low leaves, or none, or few, do hang up on those boughs which shake a-

før-ste sne, et opp-løst kor, et opp-løst kor av san-ge-re,
 gainst the cold, bare ruined choirs, bare ruined choirs, where late the

sweet birds sang. In me thou seest the twi-light of such day, the
 rit mf

slik dags skum-ring satt, der den med so-ler svin-ner hen i vest for der å
 twi-light of such day as af-ter sun-set fad-eth in the west, which by and

fan-ger av den sor-te natt, den sor-te natt, dø-dens dra-bant,
 by black night doth take a-way, doth take a-way, Death's se-cond self,

dø-dens dra-bant, og set-tes i ar-rest, og set-tes i ar-rest. Du ser i meg en
 death se-cond self that seals up all in rest, that seals up all in rest. In me thou seest the

glød av slik en ild, slik en ild som på sin ung-doms as-ke gren-ner
 glow-ing of such fire, such fire that on the ash-es of his youth doth

mf ned, sitt døds-lei-e, den har satt alt på spill, for-
 lie, as the death-bed where-on it must ex-pire, con-

tært av det den før ble næ-ret ved. Du ser det, du
 sumed with that which it was nou-rished by. This thou per-ceive'st, thou per-

mf

ser det, *i* og det er din ed-le art, din ed-le art å
 eeiv'st, which makes thy love, thy love more strong, thy love more strong to

el-ske det enn mer, å el-ske det enn mer, som ta-pes snart.
 love that well, to love that well, which thou must leave ere long.

p

Den tid på å-ret kan i meg du se, den tid på å-ret kan i
 That time of year thou mayst in me be-hold, that time of year thou mayst in

mf

meg du se da in-gen gu-le blad, in-gen gu-le blad mer, el-ler
 me be-hold when yel-low leaves, or none, yel-low leaves, or none, or few, do

få, in-gen mer, el-ler få, skjel-ver på na-ken gren før før-ste sne.
 hang, yel-low leaves, or none, or few, do hang up on those boughs which shake a-against the cold.

Nr. CXXVIII

mf *♩. = 76*

Når du, min to-ne lok-ker to-ner frem på sprøtt spi-nett, hvis
 How oft when thou, my mu-sic, mu-sic playst up-on that bless-ed

8 stren-ge sit-ter søtt ved di-ne fing-res fløy-els-my-ke klem, ved di-ne fing-ers
 wood whose mo-tion sounds with thy sweet fing-ers, with thy sweet fing-ers

fløy-els-my-ke klem, my-ke klem den stren-ge lek som gjør mitt hjer-te
 when thou gent-ly sway'st, gent-ly sway'st the wi-ry con-cord that mine ear con-

mf

8 Gløtt, mitt hjer-te Gløtt, mis-ær-ner jeg hver tast dens let-te sprett, dens let-te sprett i
 founds, mine ear con-founds, do I en-vy those jacks that nim-ble leap, that nim-ble leap to

føl-ing med det in-dre av din hånd, det in-dre av din hånd mens mi-ne lep-per,
 Kiss the ten-der in-ward of thy hand, the in-ward of thy hand, whilst my poor lips, —

mi - ne lep - per, tross inn - høst - rings - rett, for - skrek - ket snør - es
 poor lips, which should that har - vest reap, at the wood's bold - ness

til av blyg - sels bånd, av blyg - sels bånd! for slik en kil - dren, slik en
 by thee blush - ing stand, thee blush - ing stand. To be so tick - led, be so

kil - dren byt - tet de med fryd sin still - ing med hver dan - sen - de tan -
 tick - led they would change their state and si - tu - a - tion with those danc - ing

gent, hvem di - ne fing - re, di - ne fing - re kjær - lig slår til lyd så
 chips, o'er whom thy fing - ers, whom thy fing - ers walk with gen - tle

de, skjønt dø - de, svim - - - ler him - mel -
 gait, mak - ing dead wood more - - - blessed than liv - ing

vendt. Hver fus - en - last, hvis liv er fing - er - dryss,
 lips. Since sau - cy Jacks so hap - py are in this,

gi dem til den, meg di - ne lep - pers kyss.
 give them thy fing - ers, me thy lips to kiss.

Durata: 6'30